

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **Ing. J. B.**
bytem X
zastoupen JUDr. Tomášem Zíkou, advokátem
sídlem Dušní 22, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

za účasti: **Mgr. J. T.**
bytem X
zastoupen Mgr. Lukášem Jirsou, advokátem
sídlem Karlovo náměstí 17, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2020, č. j. 155647/2020/KUSK ÚSŘ/DO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2020, č. j. 155647/2020/KUSK ÚSŘ/DO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 19 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, JUDr. Tomáše Zíky, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
Odůvodnění:

Průběh stavebního řízení:

1. Dne 3. 4. 2020 osoba zúčastněná na řízení a D. P. (dále společně „stavebníci“) požádali o vydání společného povolení podle § 94j a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), ke stavbě rodinného domu na pozemcích parc. č. XA a st. XB, k. ú. X. Dne 18. 5. 2020 požádali také o dělení pozemku parc. č. XA.
2. Dne 20. 5. 2020 stavební úřad oznámil zahájení společného řízení jeho účastníkům, mezi které zařadil též žalobce, a to z titulu vlastnictví sousedních pozemků parc. č. XC a st. p. XD.
3. Dne 10. 6. 2020 stavební úřad obdržel námítky žalobce, v nichž vznesl výhrady mj. vůči požárně bezpečnostnímu řešení zpracovanému Ing. I. V., vůči hydrogeologickému posudku zpracovanému RNDr. Zbyňkem Alinčem a vůči povolení k odběru vody, které bylo vydáno předchozímu vlastníkovu pozemku v roce 2014. To totiž podle žalobce vycházelo z hydrogeologického posudku Mgr. Jana Čepelíka, který žalobce zpochybňoval a ve věci podal trestní oznámení.
4. Dne 25. 6. 2020 se k námítkám žalobce vůči požárně bezpečnostnímu řešení vyjádřila Ing. Vojáčková, která se s nimi neztotožnila.
5. V reakci na oznámení o možnosti se seznámit s podklady pro rozhodnutí žalobce dne 28. 7. 2020 znovu uplatnil námítky a navrhl, aby stavební úřad společné řízení přerušil a vyčkal na rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení.
6. Dne 6. 8. 2020 stavební úřad vydal pod č. j. MěÚJ/07403/2020/PaK prvostupňové rozhodnutí, jehož výrokem I. rozhodl o dělení pozemku parc. č. XA a výrokem II. schválil podle § 94p odst. 1 stavebního zákona záměr stavby rodinného domu. Současně stanovil podmínky pro dělení pozemku, pro umístění stavby a pro provedení stavby.
7. K námítkám žalobce vůči předloženému požárně bezpečnostnímu řešení stavební úřad konstatoval, že jej vypracovala Ing. Irena Vojáčková, autorizovaná inženýrka pro požární bezpečnost staveb. Následně do rozhodnutí překopíroval její vyjádření ze dne 25. 6. 2020. Na námitku, že příjezdová komunikace musí mít zpevněný povrch, což podle žalobce Ing. V. ignorovala, a že není způsobilá jako přístupová komunikace pro požární vozidla z hledisky technické normy ČSN 73 833, stavební úřad odpověděl, že jde o umístění stavby v území, které je již historicky zastavěno i rodinnými domy a stavební úřad nemůže s ohledem na princip rovnosti jednomu stavebníkovi stavbu rodinného domu povolit a jinému nikoliv. K námítkám vůči hydrogeologickému posudku RNDr. Alinče stavební úřad konstatoval, že byl vypracován osobou s odbornou způsobilostí, která je za správnost návrhu zodpovědná. Stavebnímu úřadu nepřísluší kontrolovat podklady projektové

dokumentace, které vyhotovily osoby mající příslušné oprávnění. K námitkám vůči povolení k nakládání s vodami stavební úřad uvedl, že jde o samostatné rozhodnutí (vydané Městským úřadem Černošice ze dne 27. 8. 2014 pod č. j. MUCE 47870/2014 OZP/V/Zel-R) a stavebnímu úřadu nepřísluší hodnotit podklady pro jeho vydání. Stavebníci tak podle stavebního úřadu disponují platným povolením k nakládání s vodami.

Shrnutí odvolacích námitek

8. Žalobce podal odvolání do výroku II. prvostupňového rozhodnutí, kterým byl schválen záměr stavby rodinného domu.
9. V něm nejprve podotkl, že stavební úřad na jednu stranu konstatuje, že mu nepřísluší kontrolovat podklady projektové dokumentace, ale na jiném místě naopak deklaruje, že pečlivě zkoumá, zda navrhovaná stavba splňuje všechny požadavky stavebního zákona a souvisejících předpisů.
10. Dále žalobce namítl, že Ing. V. a následně stavební úřad nesprávně vyhodnotily ulici X jako vhodnou příjezdovou cestu pro požární techniku. Tato příjezdová komunikace totiž podle žalobce nemá zpevněný povrch, což dokládal ve svých druhých námitkách ze dne 27. 7. 2020. Stavební úřad podle žalobce této námitce nevyhověl s poukazem na jakousi historickou tradici, že nelze někomu stavbu povolit a jinému upřít. Tímto přístupem ale dochází k zakonzervování chyb z minulosti a stavební úřad tím prohlašuje, že bude v dané lokalitě normu ČSN 73 0873 nadále porušovat. Navíc tato norma platí od června 2003 a nemohla být aplikována dříve.
11. Dále žalobce namítl, že stavební úřad pominul subjektivní posouzení RNDr. Alinče, který se ve svém hydrogeologickém posudku k zasakování vody otevřeně přiznává k tomu, že jím uváděné hodnoty propustnosti podloží vycházejí z archívu a z jiných lokalit. Podle žalobce je tak posudek RNDr. Alinče zcela nedostatečný. Jen případná objektivní vsakovací zkouška na místě by mohla případně prokázat hypotézu RNDr. Alinče. Stavební úřad tento rozpor ignoroval a nepožadoval po stavebnících nápravu.
12. Ohledně povolení k odběru vody žalobce namítl, že tímto povolením disponuje předchozí vlastník pozemku Mgr. N., nikoli stavebníci jako jeho současní vlastníci. Navíc stavební úřad pominul nemožnost zásobování stavby vodou z vodovodního řádu, na což žalobce upozorňoval ve svých námitkách. Podle žalobce nebylo fakticky prokázáno, že odběr vody z vrtu na parcele XA je trvale dostatečně vydatný a neohrožuje celoročním čerpáním vodní zdroje na sousedních pozemcích.
13. Stavební úřad také zcela ignoroval žádost žalobce o přerušení řízení do vydání závazného stanoviska dotčených orgánů (*jimiž zřejmě mýl orgány činné v trestním řízení, pozn. soudu*), a to s ohledem na zahájené šetření ve věci možného spáchání trestného činu.
14. Stavebníci ve vyjádření k odvolání nesouhlasili s tím, že by přístupová cesta byla cestou lesní. Jde podle nich o cestu v obydlené části obce, která je zpevněná šterkovou drtí a široká přes 3,5 metrů, kudy bez problémů projede hasičský vůz. Námitky žalobce vůči posudkům Mgr. Čepelíka a RNDr. Alinče považovali za liché. Podle nich žalobce odkazoval pouze na ty části norem či spisů, které se mu hodily, bez ohledu na jejich

relevanci či platnost. Dále se podle nich žalobce mýlil, když měl za to, že povolení k odběru vody nebylo z původního vlastníka převedeno na ně. Žalobce se pak měl mýlit i ohledně nemožnosti zásobování vodou z plánovaného vodovodu, neboť vychází z nesprávných podkladů. Žádného trestního řízení si nejsou vědomi.

Napadené rozhodnutí

15. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 4. 11. 2020 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
16. Žalovaný v odůvodnění konstatoval, že při přezkumu prvostupňového rozhodnutí a postupu stavebního úřadu neshledal vady odůvodňující jeho zrušení či změnu. Dále konstatoval, že zkoumal podklady pro schválení stavebního záměru, tedy projektovou dokumentaci, která byla vyhotovená v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a vypracovaná a autorizovaná Ing. arch. Michalem Dohnalem, autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby. Dílčí části dokumentace pak byly zpracovány autorizovanými osobami podle zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě. Požárně bezpečnostní řešení zpracovala Ing. I. V., průkaz energetické náročnosti budovy RNDr. Zbyněk Votoček a hydrogeologický posudek RNDr. Zbyněk Alinče. Projektová dokumentace je tak vypracovaná osobami s příslušnou kvalifikací a osobní odpovědností za výsledek. Soulad stavby se zvláštními právními předpisy byl doložen rozhodnutím Obecního úřadu Březová-Oleško ze dne 13. 2. 2020 jako příslušného silničního správního úřadu povolujícího vjezd na pozemek a dále rozhodnutím Městského úřadu Černošice ze dne 27. 8. 2014, kterým bylo povoleno nakládání s vodami a které přešlo na stavebníky. Závěrem žalovaný konstatoval, že při svém rozhodování neshledal žádné nové okolnosti, proto nepovažuje za důvodné znovu opakovat již jednou vyřčené a odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které se podle něj s námitkami účastníků obsáhle vypořádalo.

Shrnutí žaloby

17. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 15. 6. 2021 žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
18. Žalobce nejprve argumentuje ve prospěch včasnosti podané žaloby. Tvrdí, že mu napadené rozhodnutí nebylo řádně doručeno. Dne 27. 4. 2021 požádal o sdělení stavu odvolacího řízení. Žalovaný odpověděl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno již 4. 11. 2020 (samotné rozhodnutí přiloženo nebylo). Žalovaný svoji odpověď chybně adresoval jmenovci žalobce, Ing. J. B., ale narozenému v roce X (žalobce je ročník X), který zemřel v roce 2019. Žalobce si domluvil nahlížení do spisu, které se uskutečnilo dne 2. 6. 2021. Vedoucí oddělení stavebního úřadu Ing. H. mu poskytl kopii napadeného rozhodnutí. Tímto dnem se tedy seznámil s obsahem napadeného rozhodnutí. Až po nahlížení do spisu žalobce zjistil, že i napadené rozhodnutí bylo adresováno jeho jmenovci se stejnou adresou, ale narozenému v roce 1956.
19. Pokud jde o samotné žalobní body, žalobce zaprvé namítá, že žalovaný procesně pochybil, neboť přezkoumal prvostupňové rozhodnutí pouze v rozsahu podaných námitek a nebral již v potaz veřejný zájem na posouzení souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Žalovaný se ale nevypořádal dostatečně ani s odvolacími námitkami, zejména

těmi týkajícími se souladu stavby s protipožárními předpisy, zasakování vody a povolení k odběru vody. Žalovaný se s těmito tvrzeními dostatečně nevypořádal, když na soulad stavby se zvláštními právními předpisy usuzoval obdobně jako stavební úřad, aniž by těmito tvrzeními blíže zabýval. Oba správní orgány pak měly pochybit, když dostatečně nezjistily skutkový stav.

20. Žalobce následně rozvádí svou věcnou argumentaci týkající se požárních předpisů a povolení k odběru vody. Namítá, že požární bezpečnostní řešení zpracované Ing. Irenou Vojáčkovou vychází z nedostatečných zjištění. Ač je v něm zkoumána šíře příjezdové komunikace, posudek zcela opomíjí posouzení toho, zda je příjezdová komunikace zpevněna na tíhu min. 80 kN na nejvíce zatíženou nápravu, jak dle žalobce vyžaduje norma ČSN 73 0783. Pokud je závěrem posudku uvedeno, že ulice X je způsobilá k průjezdu požární techniky, je takové konstatování bez provedení příslušného měření nedostačující. Pokud tento nedostatek nebyl v řízení řešen, došlo vedle porušení podzákonných norem též k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“), neboť podmínky pro provedení stavby nebyly dostatečně posouzeny. Odůvodnění stavebního úřadu v tomto ohledu žalobce považuje za nedostatečné a nesprávné. Pokud stavební úřad tvrdil, že by neschválením stavby založil nerovnost mezi osobami v obci, nemůže dle žalobce tento argument v kontextu současné judikatury obstát. Ani žalovaný se zkoumáním námitek žalobce nezabýval a pouze konstatoval, že projektová dokumentace byla vypracována osobami s příslušnou kvalifikací a odpovědností za výsledek. To však dle žalobce nezabývá žalovaného jeho odpovědnosti za zkoumání faktických nedostatků dodaných podkladů a jejich úplnosti. Žalobce setrvává na tom, že ulice X zpevněna není a nikdy nebyla, což brání povolení stavby, přičemž odkazuje na přípis Policie ČR a územní plán obce Březová-Oleško z roku 2018, které podle něj dokládají mlatový (nikoliv zpevněný) povrch této komunikace.
21. Ohledně povolení k odběru vody žalobce tvrdí, že územní plán účinný od roku 2018 předpokládá vybudování kanalizace a vodovodu nejdříve za 6 let, přičemž stavba vodovodu není finančně krytá. Žalobce se domnívá, že v ulici Na Loužkách nebude vodovod ve skutečnosti nikdy zaveden, neboť je v současné chvíli pouze ve fázi administrativních příprav a kapacita samotného přivaděče pitné vody je příliš malá, jak vyplývá z dostupné koncepce stavby. Pokud pak úplné znění zadání změny č. 1 Územního plánu Březové-Oleška uvádí, že „*nové stavby musejí mít vyřešeno zásobování pitnou vodou*“, pak z toho dle žalobce lze dovodit, že vzhledem k předpokládanému dlouhodobému horizontu stavby vodovodu budou stavby odkázány výhradně na vlastní vodní zdroj. Stavební úřad měl pochybit, když se spolehl na tvrzení stavebníků, že v ulici X bude vodovod umístěn, a skutečností se dále nezabýval.
22. Žalobce dále zpochybňuje podklady k povolení k odběru vody vypracované Mgr. Čepelíkem v roce 2014. Žalobce odkazuje na vyjádření RNDr. S. Š. ze dne 12. 5. 2018, podle kterého jsou tyto podklady opřeny o metodicky chybně provedenou čerpací zkoušku, závěry jsou nevěrohodné a vodoprávní úřad tak mohl být při svém rozhodování v roce 2014 uveden v omyl. Právě na základě tohoto vyjádření má být vedeno i žalobcem zmiňované trestní řízení ve věci možného podvodu. I kdyby nebylo zjištěno spáchání trestného činu, lze mít za to, že hydrodynamické zkoušky nebyly provedeny v souladu s platnými pravidly a že vodoprávní úřad byl uveden v omyl. Je tak možné, že rozhodnutí vodoprávního úřadu bude zrušeno, což by mělo zásadní vliv na společné řízení. Stavební

úřad měl vyčkat výsledků trestního řízení. Žalovaný přitom tuto odvolací námitku ignoroval a ani nepřerušil odvolací řízení a nevyčkal závazného stanoviska orgánů činných v trestním řízení. Podle žalobce je třeba provést nové čerpací zkoušky s doprovodným měřením na okolních studnách. Tím by se teprve ověřilo, zda daný vrt na pozemku parc. č. XA je kapacitně způsobilý a zda jeho celoroční využití čtyřmi osobami neohrozí okolní studny. Do té doby mělo být společné řízení přerušeno.

Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zejména zpochybňoval včasnost žaloby. Podle žalovaného bylo napadené rozhodnutí doručeno v souladu s § 20 a § 23 správního řádu fikcí, a stalo se tak pravomocným již dne 23. 11. 2020, nikoliv až při nahlížení do spisového materiálu na stavebním úřadu dne 2. 6. 2021, jak uvádí žalobce. Žalovaný podotýká, že žalobce v žalobě odkazuje na jím přiloženou obálku, která obsahovala napadené rozhodnutí, aby doložil, že byla adresována jmenovci žalobce, narozenému v roce 1956. Taková obálka se ale nenachází ve správním spise, a je tak zřejmé, že jediný způsob, jak žalobce k obálce přišel, je právě doručení fikcí dle správního řádu. Takovou obálkou mohl disponovat jen její adresát. Navíc tvrzení žalobce o nahlížení do správního spisu není pravdivé. Vedoucí oddělení stavebního úřadu Ing. H. žalovanému potvrdil, že žalobce se dostavil na stavební úřad, ale do spisu nenahlížel. Proto není o nahlížení ve správním spise žádný záznam.
24. K žalobním bodům žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, své vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření a na prvostupňové rozhodnutí a má za to, že žalobní body žádnou novou argumentaci nepřinášejí.

Replika žalobce

25. Žalobce v replice trvá na tom, že mu napadené rozhodnutí doručeno nebylo a materiálně se s ním seznámil až dne 2. 6. 2021. Ten den mu Ing. H. ze stavebního úřadu poskytl barevnou kopii napadeného rozhodnutí ze svého počítače. K tvrzení žalovaného, že žalobce do spisu nenahlížel, žalobce připustil, že Ing. H. mu kompletní spis neposkytl, neboť ten již byl uložen v archivu, nicméně poskytl mu vytištěnou kopii napadeného rozhodnutí. Žalobce žádal Ing. H. o zaznamenání tohoto úkonu ve správním spise, této žádosti ale vyhověno nebylo. Černobílou kopii napadeného rozhodnutí, včetně obálky, žalobce získal až následně poté, co zjistil pochybení při doručování.
26. Věcně žalobce opakuje, že ve společném řízení nebyla dostatečně osvědčena zpevněnost ulice na Loužkách v souladu s normou ČSN 73 0783. Takový nezákonný postup přitom dle něj nelze legalizovat odkazem na dřívější nezákonnou praxi. Dále opakuje své výhrady vůči hydrogeologickému posudku Mgr. Čepelíka, z kterého vycházel vodoprávní úřad při vydání povolení k odběru vody v roce 2014. V tomto ohledu rozsáhle cituje ze znaleckého posudku RNDr. Slouky. Argumentaci osoby zúčastněné na řízení, že ve společném řízení byl vydán nový posudek RNDr. Alinče, žalobce oponuje s tím, že tento nový posudek se týká vsakování vody, nikoliv kapacity vodních zdrojů. Navíc opakuje, že RNDr. Alinče vycházel z archivních rešerší a z jiných lokalit, nikoliv z místních zasakovacích zkoušek.

Posouzení věci soudem

Včasnost žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

27. Soud ověřil, že žaloba byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Spornou otázkou mezi účastníky řízení je její včasnost.
28. Dle doručky byla obálka s napadeným rozhodnutím adresována Ing. J. B., narozenému X, na adresu X. Žalobce má stejné jméno, titul i adresu, ale narodil se v roce X. Dle doručky byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 12. 11. 2020, přičemž adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Zásilka s napadeným rozhodnutím byla po uplynutí úložní doby vložena do schránky dne 24. 11. 2020. Žalovaný zjevně vycházel z toho, že žalobci bylo napadené rozhodnutí řádně doručeno tzv. fikcí v souladu se správním řádem a vyznačil na napadeném rozhodnutí nabytí právní moci ke dni 23. 11. 2020.
29. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odvolání bylo podáno Ing. J. B. bez uvedení ročníku narození, přičemž z registru osob (ROS) a z katastru nemovitostí zjistil, že jediným vlastníkem pozemku parc. č. XC je Ing. J. B. narozený dne X s adresou X. Nic takového ale obsah správního spisu nepotvrzuje. Soud pro úplnost z katastru nemovitostí ověřil, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl vlastníkem pozemku parc. č. XC žalobce, a to nejpozději od roku 2006 (což odpovídá jeho replice).
30. Soud podotýká, že ve věci není sporu, že účastníkem společného řízení a odvolatelem byl žalobce, ročník X, tudíž žalovaný byl povinen napadené rozhodnutí o jeho odvolání doručit jemu. Ostatně stavební úřad své písemnosti vždy adresoval právě žalobci s uvedením správního ročníku jeho narození na zasílaných obálkách. Žalovaný fakticky připustil, že napadené rozhodnutí doručoval jiné osobě (byť stejného jména a adresy, ale jiného data narození), která nadto zřejmě zemřela již v roce 2019 (viz parte přiložené k žalobě), tedy již před zahájením správního řízení. Žalovaný tedy doručoval napadené rozhodnutí jinému adresátovi než žalobci jakožto odvolateli, proto nemohla ve vztahu k žalobci, kterému bylo třeba rozhodnutí doručit do vlastních rukou podle § 72 odst. 1 a § 20 odst. 2 správního řádu, nastat fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu.
31. Žalobci tedy nebylo napadené rozhodnutí řádně doručeno. Za této situace je třeba pro posouzení včasnosti žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. zjistit, kdy se žalobce měl možnost seznámit s napadeným rozhodnutím. Za toto seznámení se se považuje okamžik, kdy je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že žalobce seznal úplný obsah napadeného rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 As 289/2020-20, a v něm citovanou judikaturu].
32. Žalobce v žalobě tvrdil, že se s napadeným rozhodnutím seznámil při nahlížení do spisu na stavebním úřadu, k němuž došlo 2. 6. 2021 a kdy mu vedoucí stavebního úřadu poskytl kopii napadeného rozhodnutí. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel, že by toho dne k nahlížení do správního spisu došlo, což žalobce v replice připustil, ale s dodatkem, že ten den mu vedoucí stavebního úřadu poskytl vytištěnou kopii napadeného rozhodnutí. Žalovaný toto poskytnutí napadeného rozhodnutí dne 2. 6. 2021 nepopřel (naopak vedoucí stavebního úřadu tuto variantu připustil jako možnou). Soud tak vychází z toho, že žalobci byla dne 2. 6. 2021 poskytnuta kopie napadeného rozhodnutí, tudíž toho dne se mohl

seznámit s jeho obsahem.

33. Žalovaný výstižně poukazuje na to, že žalobce přiložil k žalobě kopii obálky, v níž bylo doručováno napadené rozhodnutí. Takovou obálkou podle něj mohl disponovat jediné adresát, protože ta se ve správním spise nenachází. Žalobce v replice reaguje tvrzením, že obálku získal až poté, co zjistil chyby při doručování a až po 2. 6. 2021, kdy se seznámil s obsahem napadeného rozhodnutí.
34. Soud konstatuje, že nelze vyloučit skutkovou verzi, že žalobce se k obálce, potažmo k napadenému rozhodnutí, dostal mnohem dříve, než tvrdí, a to například tak, že tuto obálku našel v poštovní schránce na adrese X, již krátce po jejím vhození a přestože na ni byl uveden jako adresát Ing. J.B., ročník X, tak ji otevřel a s napadeným rozhodnutím se seznámil. Aby však z této verze soud vycházel, musela by být bezpečně prokázána. Z judikatury NSS totiž vyplývá, že pro odmítnutí žaloby pro opožděnost je soud povinen zcela jednoznačně prokázat, že byla podána opožděně (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 1. 2017, č. j. 9 As 99/2016-40, ze dne 10. 5. 2007, č. j. 9 As 24/2007-57, nebo ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 220/2014-150). To však v této věci dost dobře možné není. Je totiž představitelné, že se žalobce k obálce a napadenému rozhodnutí dostal skutečně až poté, co se začal na konci dubna 2021 zajímat o stav odvolacího řízení a pátrat po napadeném rozhodnutí. Nelze například vyloučit, že zásilku ze schránky vzala jiná osoba žijící na téže adrese a žalobce o tom informovala a zásilku mu předala až poté, co ten se začal vyptávat na doručenou poštu v souvislosti se sdělením žalovaného, že napadené rozhodnutí již bylo vydáno a nabylo právní moci. Stejně tak nelze vyloučit, že žalobce o obálce věděl již dříve, ale protože byla adresována jiné osobě, tak si ji nepřisvojil a neotevřel (třeba i s ohledem na ochranu listovního tajemství). Žalobce sice v replice přesně nepopsal, jak a kdy se k obálce dostal (pouze tvrdil, že se tak stalo po 2. 6. 2021), tuto neurčitost však nelze vyložit v jeho neprospěch, tím spíše, že celá nejistá situace ohledně včasnosti žaloby je primárně důsledkem pochybení žalovaného při doručování. Za této situace je nutné upřednostnit výklad ve prospěch práva žalobce na přístup k soudu, tedy akceptovat podanou žalobu jako včasnou (srov. již citovaný rozsudek č. j. 9 As 99/2016-40, odst. 19).
35. Soud tak shrnuje, že počátek běhu žalobní lhůty ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. připadl na 2. 6. 2021, kdy vedoucí stavebního úřadu poskytl žalobci kopii napadeného rozhodnutí. Dřívější seznámení se žalobce s napadeným rozhodnutím nebylo prokázáno. Žalobce podal žalobu dne 15. 6. 2021, tedy v rámci zákonné dvouměsíční lhůty.
36. Soud proto přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

37. Žalobce v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Má za to, že se žalovaný (stejně jako stavební úřad) nedostatečně zabýval jeho námitkami.
38. Shrnutí požadavků na vypořádání odvolacích námitek lze nalézt například v rozsudku ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020-29, v němž NSS konstatoval, že „jedním z důvodů, pro který může být rozhodnutí o odvolání považováno za nepřezkoumatelné, je situace, kdy se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání (srov. např. rozsudky ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84, či ze dne 19. 12. 2008,

č. j. 8 Afs 66/2008 – 71). Úkolem odvolacího orgánu je zejména reagovat na odvolací námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Z hlediska ekonomie řízení však není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Pokud se odvolací orgán plně ztotožní s úvahami prvostupňového orgánu, jehož odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může odvolací správní orgán pouze souhlasně odkázat na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel vypořádávat s odvolacími námitkami (srov. rozsudek ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006 – 65, č. 1296/2007 Sb. NSS). Neposkytuje-li však rozhodnutí prvního stupně dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitek, není takový postup možný. Odvolací orgán se v takovém případě musí řádně vypořádat s uplatněnou odvolací argumentací, jinak zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů“ (odst. 11).

39. Již první pohled na porovnání výše rekapitulovaných odvolacích námitek (odst. 9–13 výše) a napadeného rozhodnutí (odst. 16 výše) nutně vzbuzuje pochyby, zda žalovaný řádně vypořádal uplatněnou odvolací argumentaci. Napadené rozhodnutí má sice pět stran, naprostou většinu z toho ale tvoří rekapitulace námitek žalobce, vyjádření stavebníků a shrnutí průběhu společného řízení. Za vlastní odůvodnění žalovaného lze tak považovat snad jen větu o tom, že předložená projektová dokumentace byla vypracována osobami s příslušnou kvalifikací a osobní odpovědností za výsledek (včetně Ing. Vojákové a RNDr. Alinče), čímž měl žalovaný zřejmě za vyřešené odvolací námitky žalobce vůči jejich podkladům zahrnutým do projektové dokumentace.
40. V tomto ohledu však žalovaný vychází z naprosto chybné a nijak nezdůvodněné premisy, že správním orgánům nepřísluší podklady zpracované těmito autorizovanými osobami jakkoliv posuzovat a ověřovat soulad projektové dokumentace s právními předpisy. Je tomu právě naopak. Ustanovení § 94o stavebního zákona jasně ukládá povinnost posuzovat soulad stavebního záměru s požadavky stavebního zákona, prováděcích i zvláštních právních předpisů stavebnímu úřadu. Jsou to správní orgány, které musí řádně zjistit všechny okolnosti potřebné k vypořádání uplatněných námitek a k vydání zákonného rozhodnutí. Odpovědnost za zjištění skutkového stavu a za soulad záměru s právními předpisy nelze v žádném případě tímto způsobem přenášet na jiné subjekty a ignorovat konkrétní námitky vznesené proti jimi zpracovaným podkladům (viz např. rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2016, č. j. 9 As 54/2016-45, nebo ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40). V posledně citovaném rozsudku k tomu NSS uvedl „Stavební úřad má povinnost v územním řízení zjistit, zda je záměr žadatele v souladu s výsledkem řešení námitek a obecně s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení [§ 90 písm. e) stavebního zákona]. V tomto ohledu se v územním řízení plně projevuje zásada materiální pravdy. Stavební úřad je povinen zjistit všechny okolnosti potřebné k vypořádání námitek a k ochraně práv účastníků řízení. Odpovědnost za zjištění skutkového stavu v žádném případě nemůže přenést na projektanta, který zpracoval dokumentaci, jež tvoří povinnou přílohu žádosti o vydání územního rozhodnutí. Dle § 159 odst. 1 stavebního zákona projektant odpovídá za

správnost, celistvost a úplnost jím zpracované dokumentace, zejména za respektování požadavků z hlediska ochrany veřejných zájmů a za jejich koordinaci. Toto ustanovení odráží profesní odpovědnost autorizovaných inženýrů a architektů, která je dále specifikována v zákoně o výkonu povolání. Autorizovaná osoba odpovídá za odborný výkon vybraných činností (§ 12 odst. 1 zákona o výkonu povolání), čímž se vymezují především její povinnosti vůči klientům. V žádném případě však ustanovení § 159 stavebního zákona neznámá, že by autorizované osoby měly suplovat roli stavebního úřadu nebo že by stavební úřady mohly na tyto osoby přenášet odpovědnost za dostatečné zjištění skutkového stavu potřebné k vydání územního rozhodnutí. Ostatně, § 12 odst. 4 písm. a) zákona o výkonu povolání výslovně zakazuje autorizovaným osobám vykonávat funkce, v nichž by vydávaly správní rozhodnutí týkající se výsledků jejich vlastní činnosti. Tímto zákazem je zaručeno, že dokumentaci zpracovanou projektantem bude vždy hodnotit správní orgán, a v jeho rámci osoba odlišná od projektanta. Pokud by stavební úřady pouze nekriticky přejímaly veškeré informace nutné k vydání rozhodnutí z dokumentace předložené žadatelem, ztratil by význam nejen § 12 odst. 4 písm. a) zákona o výkonu povolání, ale celé územní řízení“ (odst. 21–22, zdůraznění doplněno krajským soudem).

41. Navíc v tomto případě ani nešlo o ryze technické a hluboce odborné námitky, o nichž by si žalovaný nemohl učinit úsudek sám. Ve vztahu k požárně bezpečnostnímu řešení Ing. Vojáckové žalobce namítl, že z normy ČSN 73 0873 vyplývá požadavek na zpevněný povrch komunikace sloužící pro příjezd požární techniky, což podle něj ulice Na Loužkách nesplňuje. Vůči posudku RNDr. Alinče žalobce v odvolání namítl, že ten vycházel při hodnocení propustnosti podloží z archivu a z jiných lokalit a neprovedl vsakovací zkoušku na místě. Žalovaný na tyto konkrétní odvolací námitky v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpověděl.
42. Žalovaný nereagoval ani na odvolací námitku, že stavební úřad pominul nemožnost zásobování stavby vodou z vodovodního řádu a že nebylo prokázáno, že by byl odběr vody z vrtu na parcele XA trvale dostatečně vydatný, aby neohrozil vodní zdroje na sousedních pozemcích.
43. Stejně tak žalobce správně poukazuje na to, že žalovaný ignoroval jeho odvolací námitku, že rozhodnutí vodoprávního úřadu z roku 2014 bude možná zrušeno (a společné řízení mělo být přerušeno), protože vodoprávní úřad byl tehdy uveden v omyl a ve věci se vede trestní řízení.
44. Soud tak konstatuje, že žalovaný prakticky rezignoval na svoji roli odvolacího orgánu a zcela nedostatečně vypořádal žalobcem uplatněné odvolací námitky.
45. Soud se zabýval i tím, zda odpovědi na vznesené odvolací námitky nelze nalézt alespoň v prvostupňovém rozhodnutí, na které žalovaný závěrem napadeného rozhodnutí odkázal a které je odůvodněno pečlivěji. Pokud by tomu tak bylo, mohlo by napadené rozhodnutí obstát z hlediska své přezkoumatelnosti, neboť s prvostupňovým rozhodnutím tvoří jeden celek (srov. výše citovaný rozsudek NSS č. j. 1 As 149/2020-29).
46. Žalobce však ve svém odvolání nezopakoval pouze své námitky z prvostupňového řízení, ale vznesl konkrétní výhrady vůči dílčím závěrům stavebního úřadu, na které stavební úřad pochopitelně reagovat nemohl. Například na námitky žalobce vůči podkladům Ing. Vojáckové stavební úřad odpověděl poukazem na to, že jiným žadatelům byla v minulosti

stavba povolena, tudíž s ohledem na princip rovnosti musel vyhovět i stavebníkům. Žalobce proti tomuto argumentu stavebního úřadu v odvolání namítl, že takový postoj stavebního úřadu vlastně znamená pokračování chyb z minulosti a pokračující porušování normy ČSN. Navíc tvrdil, že daná norma platí od roku 2003, tudíž nemohla být uplatňována na stavby dříve. Na tuto argumentaci žalovaný nijak nereagoval a ani v prvostupňovém rozhodnutí, proti jehož odůvodnění směřuje, odpověď na tuto odvolací námitku logicky není. Totéž platí pro další výše uvedené nevypořádané odvolací námítky (pominutí nemožnosti zásobování z vodovodního řádu stavebním úřadem, možné spáchání trestného činu ve vodoprávním řízení a nutnost vyčkat na rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení a ignorování této skutečnosti stavebním úřadem).

Závěr a náklady řízení

47. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nevypořádání odvolacích námitek, jak je oprávněně namítáno v žalobě. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
48. Soud neshledal důvod ke zrušení též prvostupňového rozhodnutí, neboť vytýkané vady se týkají primárně napadeného rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení, v jehož pokračování mohou být i odstraněny. Stavební úřad sice také například při vypořádání námitek vůči posudku RNDr. Alinče nesprávně tvrdil, že mu nepřísluší kontrolovat podklady projektové dokumentace (str. 8 prvostupňového rozhodnutí), ale tuto nesprávnost lze napravit řádným vypořádáním námitek žalobce vůči tomuto posudku v odvolacím řízení. Ani soudu nepřísluší, aby při absenci řádného přezkumu ze strany žalovaného sám věcně vypořádal opomenuté odvolací, potažmo žalobní námítky, neboť jeho úkolem není nahrazovat činnost žalovaného jakožto odvolacího orgánu, tím spíše v takovém rozsahu jako v tomto případě (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, odst. 16, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-68, odst. 40, či ze dne 12. 2. 2021, č. j. 8 Azs 419/2018-60, odst. 28). Proto ani nebylo potřebné provádět navržené důkazy.
49. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jeho povinností v dalším řízení bude v první řadě odpovědně se chopit své role odvolacího orgánu a přezkoumatelně posoudit důvodnost všech uplatněných odvolacích námitek. Své rozhodnutí musí srozumitelně odůvodnit.
50. O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch. Náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupci žalobce náleží odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení), jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. c) [doložená porada přesahující hodinu dne 1. 10. 2021] a dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis žaloby a repliky), vše po 3 100 Kč za úkon. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tj. 1 200 Kč, v součtu tedy 13 600 Kč, vše dále zvýšeno o částku 2 856 Kč, odpovídající 21 % DPH. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení celkem 19 456 Kč,

a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.).

51. Doloženou poradu dne 11. 6. 2021 před podáním žaloby soud považuje za první (nikoli „další“) poradou, která je součástí převzetí a přípravy zastoupení (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2022, č. j. 31 A 34/2022-73, odst. 29). Pokud snad proběhly již před samotným podáním žaloby dvě porady a ta doložená a konaná dne 11. 6. 2021 byla druhá z nich, tedy již „další“, nepovažoval by soud její uskutečnění s ohledem na průměrnou složitost a rozsáhlost věci za důvodně vynaložený náklad. Stejně tak soud nepovažuje za účelně vynaložené náklady související s podáním návrhu na vydání předběžného opatření. Byť obecně ve věci úspěšnému žalobci náhrada těchto nákladů zpravidla náleží, i když s návrhem na jeho vydání neuspěje (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012-61, a NSS ze dne 14. 5. 2020, č. j. 5 As 296/2018-45, odst. 29), v tomto případě byl návrh odůvodněn velmi nekonkrétně, což logicky předurčilo jeho zamítnutí. Náklady vynaložené na podání takového návrhu soud nepovažuje za důvodně vynaložené (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2015, č. j. 2 As 218/2015-62, odst. 61). Ostatně žalobce je ani nezahrnul do vyčíslení vzniklých nákladů. Konečně ani doložené náklady na znalecký posudek RNDr. Slouky soud neshledal účelně vynaloženými. Ten se totiž týká zpochybnění jednoho z podkladů předložených v jiném správním řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 27. 8. 2014 pod č. j. MUCE 47870/2014 OZP/V/Zel-R, povolujícího nakládání s vodami právnímu předchůdci stavebníků. Jak však správně upozorňoval již stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí, správním orgánům (a ani soudu v tomto řízení) nepřísluší přehodnocovat závěry pravomocného správního rozhodnutí vydaného v jiném řízení, neboť tato rozhodnutí jsou nadána presumpcí správnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88). Proto nemohl být předložený znalecký posudek z povahy věci jakkoliv relevantní z hlediska ochrany práv žalobce v tomto soudním řízení (na rozdíl od případného přezkumu zmíněného rozhodnutí o povolení nakládání s vodami), a proto náklady na jeho vypracování nepředstavují účelně vynaložené náklady na toto soudní řízení.
52. Osobě zúčastněné na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jí nebyla v řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání

musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu